

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA YK**

Los COMPAS

I L'AVENTURA EN MINIATURA

**TEAMCOMPAS
EN CATALA**

Estrella Polar

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS

IL' AVENTURA EN MINIATURA

Estrella Polar

A stylized white line-art illustration of a flower with a bee on it, set against a blue background. The flower has large, rounded petals and a central cluster of stamens. A small bee is perched on the stamens. The illustration is composed of clean, white outlines on a solid blue background.

Títol original: *Los Compas y la aventura en miniatura*

© Mikecrack, 2022

© El Trollino, 2022

© Timba VK, 2022

Edició i fixació del text: José Manuel Lechado, 2022

Il·lustracions de coberta i interior: © Third Guy Studio

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2022

Disseny de coberta i d'interior: Rudy de la Fuente

Il·lustració de portadelles: © Waj / Shutterstock

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2022

ISBN: 978-84-1389-340-2

Dipòsit legal: B. 18.865-2022

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

ÍNDEX

- Introducció.** Un berenar sense berenar, **8**
- 1.** La nova màquina del professor Rack, **18**
 - 2.** Perduts en un centímetre quadrat, **36**
 - 3.** Directes a les escombraries, **52**
 - 4.** La galeta prohibida, **68**
 - 5.** Fugint del formiguer, **84**
 - 6.** La reunió de bestioles, **100**
 - 7.** En busca d'una llegenda, **118**
 - 8.** Una decepció tremenda, **134**
 - 9.** De tornada al formiguer, **150**
 - 10.** La batalla final, **166**
 - 11.** Un petit error, **184**
 - 12.** El Maliguenyo, **202**
- Epíleg.** El retorn a casa del Mosca Power, **218**

1. LA NOVA MÀQUINA DEL PROFESSOR RACK

-Es pot saber què has fet, ara? —va preguntar el Trolli al Mike, enfadat.

—Jo, res! —va cridar el gos—. Et juro que el iogurt que m'he menjat abans no estava caducat! Bé, potser una mica, però no et tanquen a la presó per una cosa així, oi?

—És clar que no —va aclarir el Timba—, però què me'n dius, dels bitllets de loteria que et vas cruspir l'altre dia al carrer?

El Mike es va posar molt seriós.

—En defensa meva diré que no estaven premiats.

—Massa tard —va respondre el seu amic, que clarament li estava prenent el pèl—. Em fa l'efecte que t'hauràs de passar una altra llarga temporada a la presó d'Alcutrez.

—No! —va somicar el Compa groc—. Soc massa jove per acabar a la garjola. A més, no vull menjar llagostins. Prefereixo seguir amb la meva dieta de paper higiènic.

—Apa, però des de quan no t'agraden a tu els llagostins? —va demanar el Timba, sorprès.

—No ho sé. Suposo que passo tant de temps amb el Trolli que al final se m'enganxa tot.

—Té sentit, totes les mascotes s'acaben assemblant als seus amos —va explicar el seu amic de manera honorable.

—Apa, nois, deixeu de dir bajanades i aparteu-vos de la finestra, que no puc passar —els va tallar el Trolli.

El Timba i el Mike es van apartar i van deixar que el seu amic obrís la porta. D'aquesta manera van poder veure que la persona que hi havia al mig de l'escala era la Llúcia, la policia.

—Quina sort! —va sospirar el gos, alleujat.

La Llúcia era una vella amiga i no podia portar males notícies.

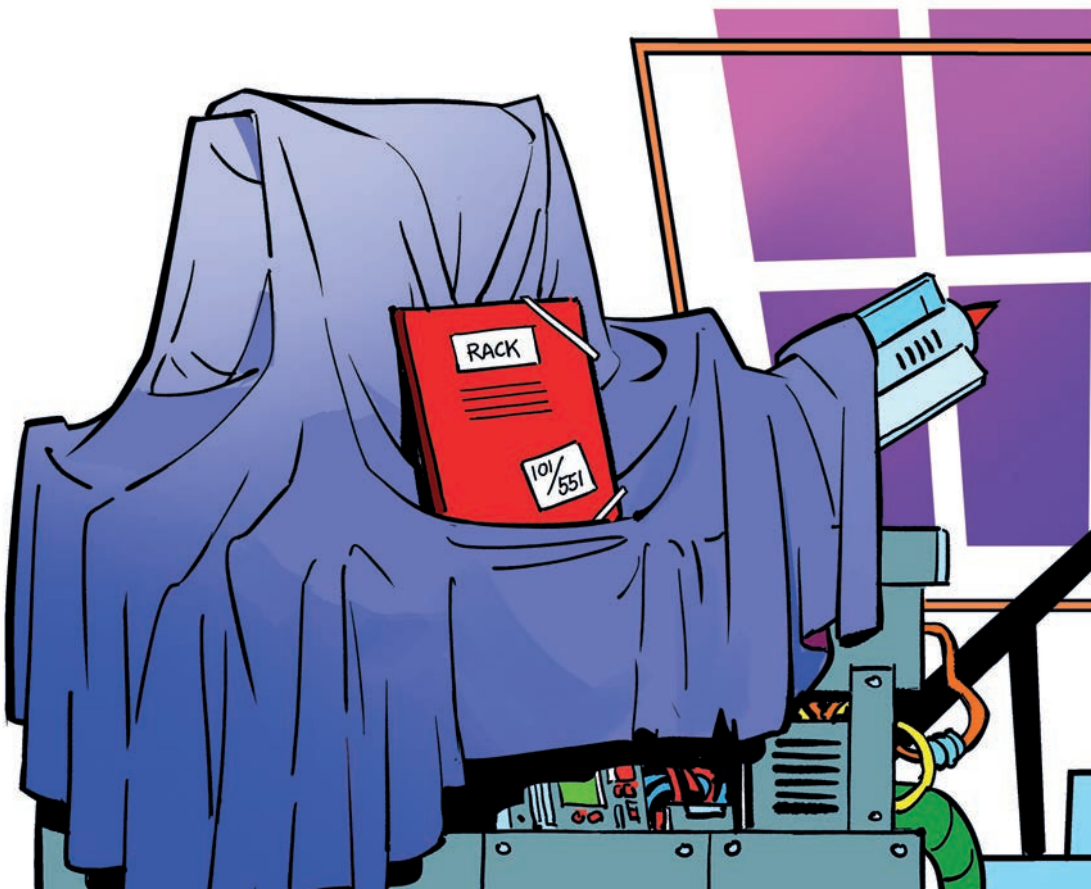

—Ei! Quant de temps! —la va saludar el Trolli—. Què hi fas, aquí?

—Coses de feina —va contestar la Llúcia—. El meu cap, el Macari, el comissari, ha estat requisant tots els invents del professor Rack amb la intenció que no caiguin en males mans. El problema és que n'ha trobat tants que ja no tenim més espai a la comissaria per desar-los.

—I per què no llogueu un traster? —va demanar el Timba, fent ostentació de la seva lògica rodona.

—És massa perillós —va respondre la policia—. Encara no sabem la utilitat de totes les màquines del professor Rack. Per això he pensat en vosaltres. Necessito que algú custodiï aquest aparell fins que trobem un lloc segur on amagar-lo.

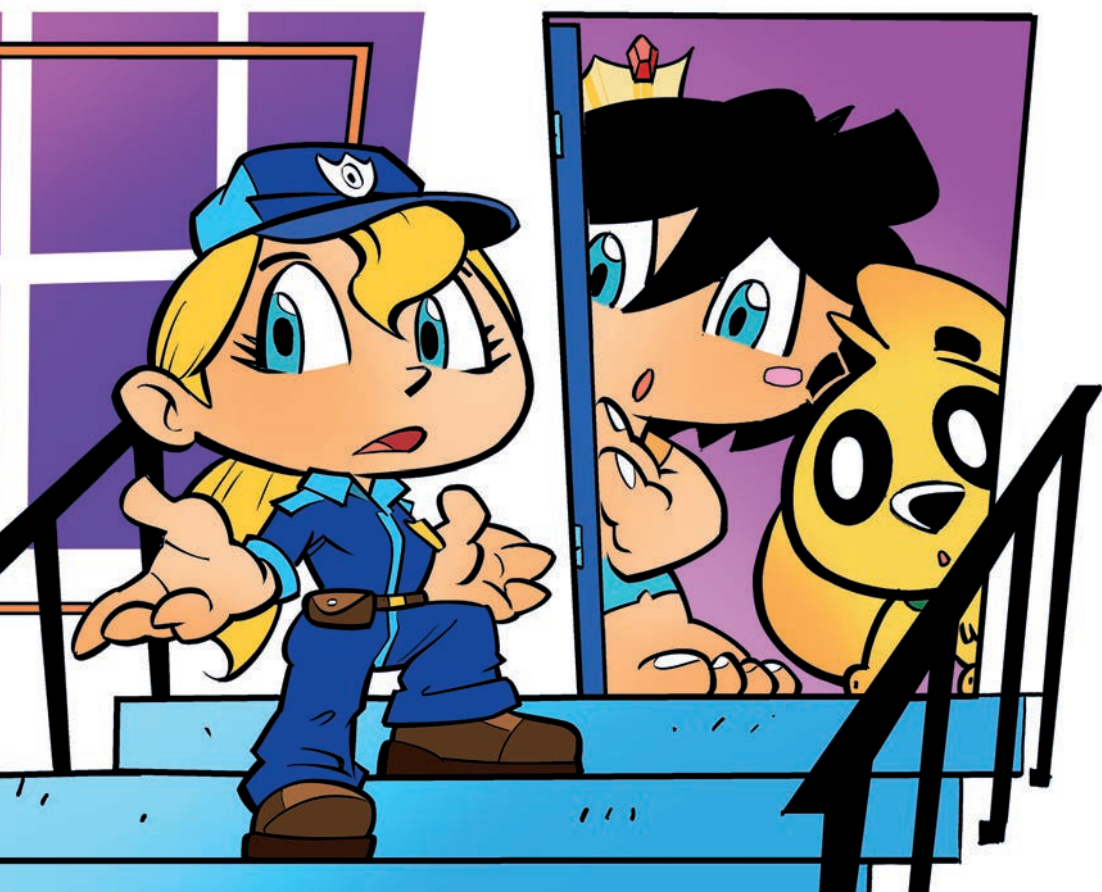
Aleshores la Llúcia es va apartar i va deixar veure la màquina que tenia al darrere. El dispositiu tenia una protuberància punxeguda, semblant a un raig làser, que resultava d'allò més amenaçadora.

—No puc confiar en ningú més —va prosseguir la policia—. Si algun d'aquests aparells caigués en les mans equivocades, no vull ni imaginar-me què podria arribar a passar.

—Tranquil·la —la va calmar el Trolli—. Pots confiar en nosaltres. Et guardarem aquest aparell tant de temps com necessitis.

—Genial —va contestar la Llúcia—, però aneu amb compte. No sabem de què és capaç, aquest invent. Pot ser perillós!

—No et preocupis per això —va assenyalar el Mike—. Nosaltres som valents.

—Sí! —va exclamar la policia—. Potser massa i tot.

La Llúcia no volia dir-ho en veu alta, però de vegades pensava que els Compas eren massa temeraris i irreflexius.

—Tranquil·la —va tornar a dir el Trolli—. El Mike i el Timba són una mica desastres, però pots confiar en mi. Jo mantindré aquest aparell ben custodiat.

—Està bé —va contestar la Llúcia mentre introduïa l'artefacte al menjador del Trolli—. Si teniu cap problema, no dubteu a avisar-me. Jo crec que d'aquí una setmana me'l podré emportar.

A continuació, es va acomiadar dels sis nois i va marxar tan de pressa com havia vingut.

—Vaja! És més grossa del que semblava —va comentar el Mike mentre observava la màquina detingudament.

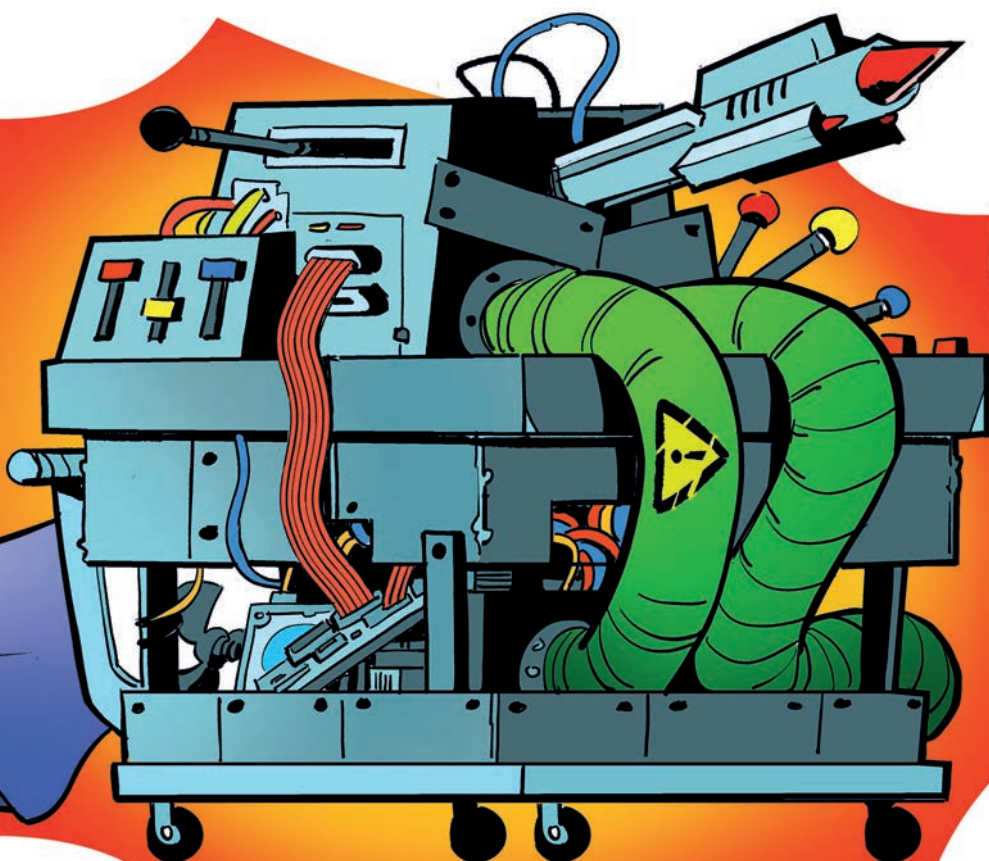

—Sí. Val més que alliberem espai —va opinar el Trolli—. Nois, us fa res desaparar la taula i anar portant les coses a la cuina? Amb aquesta maquinota al menjador estem una mica atapeïts.

El Rius, l'Invíctor i el Raptor van assentir i van començar a portar les cadires i els plats a l'altra habitació, mentre el Timba, el Mike i el Trolli observaven amb atenció l'artefacte que tenien al davant. No hi havia dubte que la pau s'havia acabat i, per tant, també el berenar.

—Per a què creieu que deu servir aquest munt de ferralla? —va demanar el Mike, intrigat.

L'aparell estava ple de cables de colors, botons metàl·lics i tubs per tot arreu.

—No en tinc ni idea —va contestar el Trolli—, però tenint en compte que és un invent del professor Rack, segur que per a res de bo.

—I si és una màquina que converteix les persones en rajoles? —va suggerir el Mike, de sobte, alterat.

—Rajoles? —va repetir el Trolli—. Per què hauria de voler fer una cosa així, el professor Rack?

—Com vols que ho sàpiga, jo? —va contestar el gos—. No soc un científic que es vol venjar de la humanitat.

El Timba es va acostar a la màquina i la va mirar amb deteniment.

—A mi em fa la impressió que, en realitat, aquest trasto serveix per convertir les persones en glaçons.

—Torno a dir el mateix —va exclamar el Trolli—: per què voldria fer això, algú?

—És evident que per tenir sempre la llimonada freda —va dir el Timba, orgullós de poder demostrar de nou la seva lògica rodona.

—No em convenç —va contestar el seu amic—. Amb les ganes que té sempre el Rack de venjar-se, el més probable és que es tracti d'una arma. Haurem d'anar amb compte.

—El Trolli té raó —va apuntar el Timba—. Per al que segur que no serveix aquesta màquina és per fer més felices les persones.

—Ni per fer massatges a l'esquena —va comentar el Mike, que havia començat a refregar-se contra el canó del dispositiu—. És superincòmode.

—En qualsevol cas —va prosseguir el Trolli—, és millor que ens mantinguem allunyats d'aquest invent. No vull acabar com sempre, perseguits per monstres o teletransportats a altres mons.

—Per una vegada, et donaré la raó, estimat amic —va concloure el Timba—. Aquestes últimes setmanes a casa han sigut molt agradables. Per una vegada a la vida he pogut dormir divuit hores al dia sense que ningú m'atabalés perquè Ciudad Cubo està en perill.

—Doncs jo crec que la nostra responsabilitat és investigar per a què serveix aquesta màquina —va indicar el Compa groc—. Imagineu-vos que produís xocolata. Seria una pena tremenda no treure'n partit, no us sembla?

—Mike, no t'acostis al dispositiu! —va ordenar el Trolli, que veia com el gos s'apropava a l'aparell—. És molt perillós!

Massa tard. Quan va poder acabar la frase, el Mike ja estava tastant una de les palanques que sobresortien del control de comandaments del dispositiu.

—Què *diuz*? —va preguntar el seu amic—. Amb aquest *abadell* entre *duez dentz* no *zento dez*.

—Mike, fes cas del Trolli! —va exclamar el Timba, nerviós—. La palanca que estàs assaborint té un cartell molt estrany.

—*Guè* diu?

—«Raig minvant» —va llegir el Compa.

—Ho has sentit? —va demanar el Trolli en un to de veu molt més alt de l'habitual—. Deixa anar ara mateix aquest aparell!

—*Ber* què? *Zi éz* molt bo. *Zegur* que no en *vodeu* una mi...?

Un altre cop tard. Abans que el Mike pogués acabar la degustació, una potent fagonada va il·luminar la sala amb tanta força que els Compas no van poder fer res més que tapar-se la cara amb les mans. Van ser uns instants de ceguesa momentània. Malgrat tot, quan les pupil·les se'ls van tornar a acostumar a la llum, els tres amics es van adonar que estava passant alguna cosa estranya. Per començar, els objectes que tenien al voltant van començar a augmentar de mida a un ritme vertiginós. Les cadires, les taules, els radiadors, les parets... Tot semblava allargar-se, com si algú els estirés cap amunt. A continuació, els cossos els van començar a girar cada vegada més de pressa. Era una sensació estranya, com si estiguessin caient a terra, però els peus els seguien sostenint amb fermesa.

—Què passa? —va cridar el Timba, alarmat.

—No en tinc ni idea! —va contestar el Trolli—. Crec que estem caient!

—Això ja ho sé! —va dir el seu amic, mirant cap amunt i veient com la màquina del professor Rack, l'estanteria amb

els llibres i el sostre s'allunyaven a una velocitat desproporcionada—. Seria interessant saber cap a on...!

De sobte, els dos Compas van callar. Una estranya imatge els va fer obrir la boca com si fossin dues granotes buscant una mosca: es tractava del Mike. Les potes del davant se li havien començat a encongir, com també el morro i les orelles.

—Mike, et trobes bé? —li va preguntar el seu amo, espantat.

—Sí, per?

—No ho sé. Et veig molt estrany. Sembles tret d'un quadre cubista.

—Doncs tu tampoc n'estàs gaire lluny —el va informar el Timba—. El teu cos també s'està encongint.

Era cert! Els ulls del Trolli també havien disminuït de mida, i les cames i el nas. I el Timba anava pel mateix camí.

—Crec que mai no havíem sigut tan lletjos —va assenyalar el Mike, rient.

—Ai, Robeeeeeeeeerta! Què ens està passant?

Els tres Compas podien veure com el sostre s'anava allunyant cada vegada més, mentre el terra s'acostava. Finalment, després d'un parell de segons, els nois van deixar de giravoltar com baldufes i van caure a terra. El Trolli va ser el primer d'aixecar-se i donar un cop d'ull al seu voltant.

—Ai, mareta! —va exclamar—. Sembla que ens hem quedat plans.

—I tant —va afegir el Timba—. Ens hem encongit més que els meus pantalons de l'any passat.

Els dos amics tenien raó. L'habitació s'havia tornat gegantina. El sofà semblava una muntanya. Les potes de les

cadires, arbres interminables, i les sabatilles d'estar per casa, vaixells a la deriva.

—Però, com? —va demanar el Mike, que encara no ho entenia—. L'habitació s'ha tornat enorme de sobte.

—Jo diria que és al contrari —va manifestar el Timba—. Som nosaltres, els que ens hem encongit.

—Com pots estar-ne segur? —va demanar el Trolli.

—Mira cap amunt.

El Compa va fer el que li deia el seu amic. Al sostre s'hi podia albirar un ventilador de la mida d'un avió de passatgers.

—No pot ser —va exclamar el Trolli, donant-se una plantofada a la cara—. Tot això ha de ser una broma. Vinga, desperta't!

—Vine, deixa'm fer —va suggerir el Mike—. Que amb aquestes coses hi tinc traça.

Amb gran velocitat, el gos es va acostar fins on hi havia el seu amo i, sense dubtar-ho ni un segon, li va clavar un mastegot.

—Millor? —li va demanar.

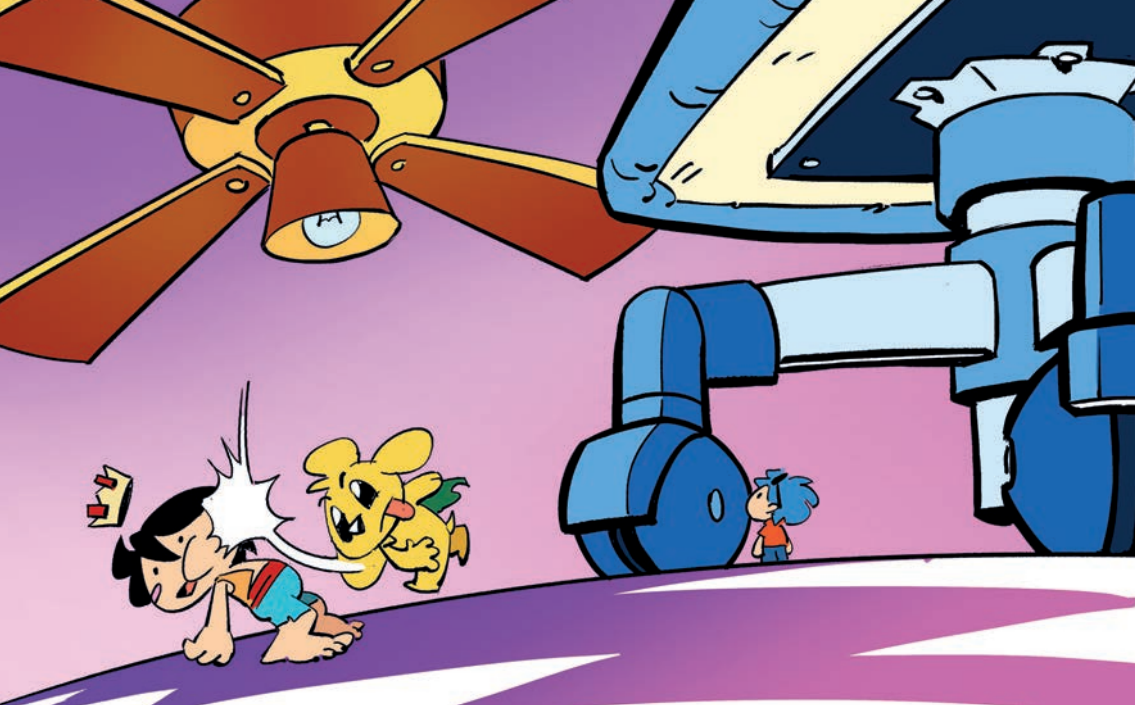
—No —va contestar el Trolli, adolorit—. Tot segueix sent igual de gros que abans.

—Això és perquè no t'he pegat prou fort per aconseguir que et despertessis —va dir el Mike—. Vine, que hi torno.

—Nois, deixeu de jugar —els va tallar el Timba—. No és moment per fer bromes. Tot i que ara em ve al cap un acudit sobre persones baixetes que fa molta gràcia.

—Ah, sí? Explica'l —va demanar el Mike.

—Ni ho somiïs! —va bufar el Trolli—. Hem de pensar una manera de tornar a la nostra mida normal abans que ens passi res!

—Potser si mengem molt, creixerem de cop —va suggerir el Mike.

—Jo més aviat em decanto per una bona becaina —el va contradir el Timba.

—No crec que les vostres solucions serveixin per a res —va dir el Trolli, posant un punt de seny a la conversa—. L'única manera que tenim de tornar a la nostra mida real és col·locar la palanca que ha rosegat el Mike en la seva posició original.

El Timba va tòrcer el coll cap amunt i va donar un cop d'ull a la màquina del Rack.

—Doncs no serà fàcil. Has vist que lluny que queda el teclat de comandaments? Per arribar-hi necessitem cordes, mosquetons i molts dies. És com pujar l'Everest.

—No ho aconseguirem —va somicar el Mike—. Ens morirem de gana molt abans.

El famèlic gos tenia raó. La màquina del Rack era tan

grossa com un gratacel. Mai no serien capaços d'enfilarse per l'aparell.

—Almenys, l'andròmina ha tingut la delicadesa d'encongir-nos amb la nostra roba —va observar el Timba, intentant veure la part positiva de tot plegat—. Us imagineu que ens hagués deixat els pantalons i la samarreta de la mida de sempre? Això sí que hauria sigut un problema.

—Això ho deus dir per tu —va murmurar el Mike, que sempre anava a pèl.

—Nois, deixeu les ximpleries per a un altre moment i vigileu —va aconsellar el Trolli—. Ara mateix qualsevol cosa pot ser perillosa per a nosaltres: un cop de vent, una claveguera...

—És clar que sí —li va donar suport el Timba—. El vàter ara mateix és com l'oceà Atlàntic per a nosaltres.

—Ha, ha, ha.

El Mike va riure de l'acudit del seu amic fins que un soroll darrere seu el va fer callar. Era la porta de la cuina, que s'acabava d'obrir. A l'instant, un Rius de més de dos-cents metres d'alçada va aparèixer al menjador.

—Vinga, aparta't! —va cridar el Mike al Timba—. Que ens esclafa!

El gos amb prou feines va tenir temps d'empènyer el seu amic cap a un costat per no morir aixafat.

—Nois, sou aquí? —va preguntar el pollastre sense ser conscient del que acabava de passar.

—Ei, aquí! —va cridar el Trolli—. Mira cap avall!

El Rius va mirar per tot arreu al menjador, però en cap moment va abaixar el cap per mirar a terra. Una pena. Si ho hagués fet, hauria vist els seus amics, que li feien senyals.

—Timba! Mike! Trolli! On us heu ficat? —va repetir el pollastre.

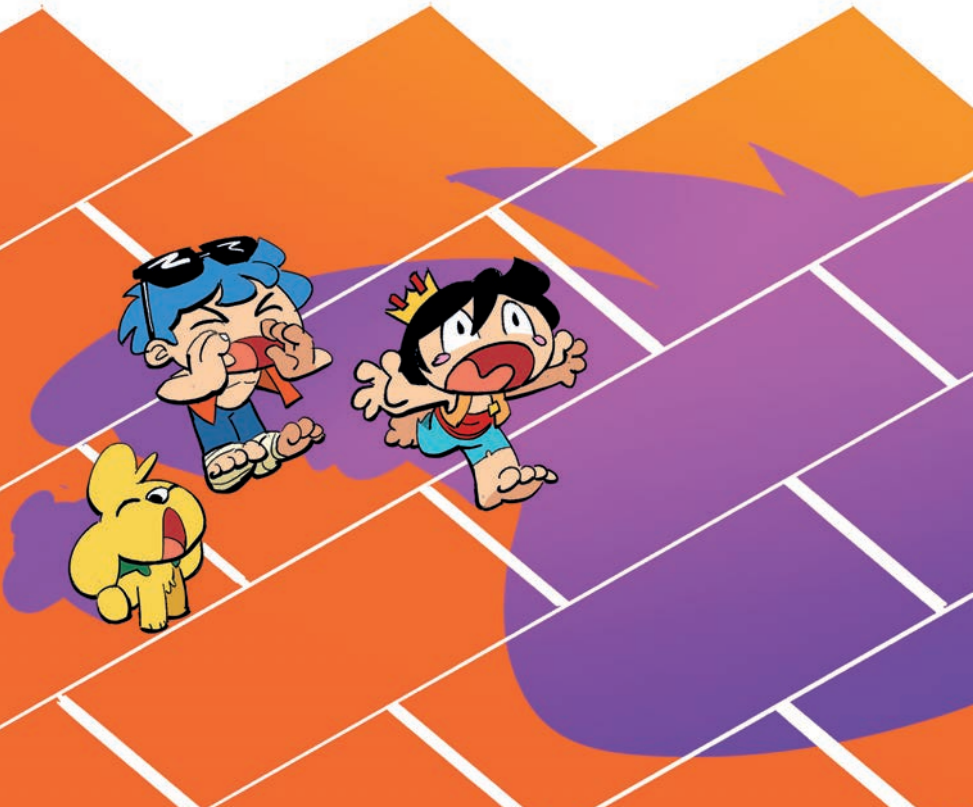
—Rius! —va exclamar el Timba, unint-se als crits del gos—. Som aquí, a terra!

—Què dimonis li passa? —va demanar el Trolli, enfadat—. Que està sord? Per què no ens sent?

—Devem ser massa petits i les nostres veus es perden en l'espai —li va aclarir el seu amic—. Hem de pensar una altra manera de posar-nos en contacte amb ell.

—Tranquils —va comentar el Mike—. Se m'acaba d'acudir una manera infal·lible perquè noti la nostra presència.

Sense perdre ni un segon, el Compa groc es va dirigir on hi havia el Rius i li va clavar una queixalada a la pota. Encara que, en realitat, per ser més precisos, hauríem de dir que li va mossegar una de les escates de la tercera falange del dit del mig. O sigui, que el seu amic no es va immutar.

—Vaja —va dir el Mike, sorprès—. Amb això sí que no hi comptava. En qualsevol cas, almenys ara podem dir-ho amb total seguretat.

—El què? —va demanar el Trolli.

—Que tenim, sense cap mena de dubte, un bon problema.

